

ת"פ 16188/01/13 - מדינת ישראל נגד אריה טורגמן

בית משפט השלום בנתניה

04 פברואר 2016

ת"פ 16188-01-13 מדינת ישראל נ' טורגמן

לפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
אריה טורגמן

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד טל חיים ניסנוב

הנאשם בעצמו וב"כ עוה"ד דורון לוי ועוה"ד אנה ברונשבאק

פרוטוקול

הכרעת דין

בפתח דבריי אבהיר כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עובדות כתב האישום ויריעת המחלוקת-

1. כשנה עובר למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, נגנבו מהסטודיו של קרנית שחורי (להלן: "המתלוננת") במושב בורגתה ארבעה פסלים עשויים ברונזה אשר פוסלו בידי הפסל יגאל טומרקין.

בהתאם לנטען בעובדות האישום הראשון, ביום 30.7.12, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, באתר ברזלים בקלנסואה, נהג הנאשם בטנדר מ.ר. 81-275-23, אשר אליו מחוברת עגלה ועליהם נשא שני פסלים של יגאל טומרקין, כל זאת מבלי שיש בידי הנאשם הסבר המניח את הדעת כי החזיק בפסלים כדין.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 21.8.12 בשעה 10:30 או בסמוך לכך, משזמן הנאשם למתן עדות בתחנת המשטרה, נהג הנאשם ברכב מ.ר. 71-085-64 וזאת מבלי שהחזיק ברישיון או בפוליסה כדין.

בגין העובדות המתוארות לעיל, יוחסו לנאשם עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1961 (להלן: "**הפקודה**") ועבירה של נהיגת רכב ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 2 לפקודה.

2. אין מחלוקת של ממש, כי שני פסלים של טומרקין, אשר נגנבו ממושב בורגתא והושחתו חלקית, נמצאו בליל ה- 9/8/12 ע"י המשטרה, במגרש גרוטאות ברזל, המצוי בקלנסואה והשייך לאחים תאיה (ראו, בין היתר, דברי הסנגורית ע' 28 ש' 2, עדות המתלוננת, עדות המומחה נובוסלסקי וחווה הדעת ת/22, אשר על תוכנם לא חלקה ההגנה בסיכומיה). השאלה המרכזית, הטעונה הכרעה בתיק דנן, הנה כלום היה זה הנאשם אשר הביא את אותם פסלים למגרש ומכר אותם לאחים תאיה.

מחלוקת נוספת נוגעת להוכחת יסודות העבירות של נהיגה בזמן פסילה ושל נהיגה ללא רישיון.

תמצית טענות הצדדים -

3. באת כוח המאשימה טענה כי על בית המשפט לקבוע, בהסתמך על עדותו של מר מחמוד תאיה, כי היה זה הנאשם אשר הביא את פסליו של טומרקין למגרש הגרוטאות של האחים תאיה, בתאריך ה- 30/7/12. לשיטת התובעת, חוות הדעת של מר נובוסלסקי תומכת במידת מה בעדותו של מר תאיה ויש למצוא תימוכין לעדות זו אף בקבלה ת/17, בתמונות מצלמות האבטחה (ת/6, ת/7) ובעימות שנערך בין הנאשם למר תאיה (ת/). המאשימה גורסת כי בשים לב לכך, שהנאשם מתגורר בבורגתא ומכיר היטב את הפסלים של טומרקין, יש בעצם הובלת הפסלים על ידו, כדי לגבש את יסודות העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב. התובעת הפנתה בסיכומיה לסתירות בגרסאות הנאשם וטענה כי יש בהם כדי לחזק את ראיות התביעה. באשר לעבירות של נהיגה בזמן פסילה ושל נהיגת רכב ללא רישיון, טענה באת כוח המאשימה, כי יש לראותן כמוכחות על בסיס תעודת עובד הציבור ת/24 בצירוף לדברי הנאשם בחקירתו ובבית המשפט. עוד יוסף, כי לגרסת התביעה, לא נפל פגם בהתנהלות השוטרים, אשר נכנסו למתחם הגרוטאות של תאיה, שכן אלו פעלו במסגרת הסמכויות שהוקנו להם בסעיף 13ה(א)(2) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. לחלופין נטען, כי אף אם נפל פגם בהתנהלות השוטרים, הרי שהדבר לא פגע בזכויות של הנאשם, שאינו מחזיק המקום.

4. הנאשם כפר באשמות שיוחסו לו. לשיטת ההגנה, הנאשם הנו תושב בורגתא, טייס לשעבר, המכיר היטב בערכם של הפסלים ואין כל הגיון בכך שימכור אותם תמורת סכום קטן יחסית, כחלקי ברזל. הנאשם מכר, אמנם, למחמוד תאיה, חלקי ברזל, בתאריך הנטען בכתב האישום, אולם עסקינן בשאריות ממפעל החממות ולא בפסלים של טומרקין. עוד נטען, כי אין לסמוך על עדותו של מר תאיה, הן נוכח קשיים וסתירות שנתגלו בה והן נוכח האינטרס שהיה לבעלי המגרש להרחיק עצמם מן העבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב. לשיטת ההגנה, יש לזכות את הנאשם אף מחמת אכיפה בררנית ומחדלי חקירה של המשטרה. בהקשר זה נטען, כי לא הייתה כל סיבה מוצדקת לאבחנה שיצרה המאשימה בין בעלי המגרש, נגדם לא הוגש כתב אישום, לבין הנאשם. עצם העובדה, שבעלי המגרש טענו כי הנאשם הביא להם את הפסלים, לא פוטרת אותם מאחריות, ככל שצורת הפסלים עוררה חשד מבחינה אובייקטיבית. יתרה מכך, המשטרה לא תפסה את סרטי מצלמות האבטחה, אלא הסתפקה בקטעים שהובאו ע"י מר תאיה, ולא חקרה את גרסת המתלוננת, בנוגע לקשר לכאורי שיצרו בעלי המגרש עם אדם נוסף, ביחס לפסלים. לבסוף, גרס הסנגור כי פעולת השוטרים במגרש הגרוטאות לא הייתה חוקית,

שכן לא העמידו את בעל המגרש על זכויותיו טרם הכניסה למקום. בהמשך לזאת, יש לפסול את הראיות הנוגעות לפסלים ולחוות דעת המומחה בעניינם.

בנוגע לעבירות של נהיגה בפסילה ושל נהיגה ללא רישיון, גרס הסנגור כי לא הוכח בפני בית המשפט המקור החוקי לפסילת הרישיון המיוחסת בכתב האישום ולא הוכחה מודעות הנאשם לכך שנפסל מלנהוג. בהיעדר ראיות להוכחת היסוד העובדתי והנפשי של עבירת הנהיגה בזמן פסילה, יש לזכות את הנאשם ממנה.

דין והכרעה-

העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב-

5. לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות והעדויות שהוצגו בפניי, עיינתי בפרוטוקול ובמוצגים וצפיתי בתקליטורים ת/6 ו - ת/7, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הביא את פסליו של טומרקין למגרש הגרוטאות של האחים תאיה. בבסיס הכרעתי עומדים בעיקר קשיים ותמיהות שנתגלו בגרסאות האחים תאיה ובהתנהלותם, עובר לאירוע ולחקירה, לצד מחדלי חקירה אשר אינם מאפשרים מתן מלוא המשקל הראייתי לגרסתו של מחמוד תאיה. פרוט טעמי הכרעתי יובא להלן;

עדויות של מר מחמוד תאיה-

6. העד, כבן 42, הגיע למתן העדות לאחר הוצאת צו הבאה, מלווה בעורך דין מטעמו (ע' 31 ש' 28). לדברי העד, הוא עובד ברכישת ברזל במגרש השייך לאחיו עבד. בתאריך 30/7/12, הגיע הנאשם למגרש, כשהוא נוהג בטנדר מיצובישי לבן עם עגלה, והביא ברזל, שכלל את החפצים שנראים בתמונה ת/4. לטענת העד, הוא סבר שמדובר בעגלות של רכבת ולא הבין שאלו פסלים (ע' 32 ש' 18-8, ע' 38 21-19). העד הוריד את חפצי הברזל, שהיו מונחים בטנדר ובעגלה של הנאשם באמצעות המנוף ולאחר מכן שילם לנאשם ₪ 1548 ונתן לו את החשבונית ת/17 (ע' 32 ש' 21-30). הוסיף העד וטען, כי הוא מכיר את הנאשם כשנה לערך וכי הנאשם הביא ברזל למקום מספר פעמים בעבר (ע' 32 ש' 32, ע' 33 ש' 4-2). משהוצגו לעד קטעים מן הסרטונים בת/7, זיהה אותם כתמונות ממצלמות האבטחה במגרש, המתעדות הגעת הנאשם למקום ופריקת הברזל ממנו (ע' 33 ש' 8 ואילך).

משנשאל העד, כיצד זוכר שדווקא הנאשם הביא לו את הפסלים אמר: "אני עד היום לא קיבלתי עגלה של רכבת כמו מה שרואים בת/4, אפשר לזכור את זה מיליון שנה קדימה" (ע' 34 ש' 22).

בחקירתו הנגדית הבהיר העד, כי אחיו, עבד, לא היה בעסק בתאריך ה - 30/7/12, נוכח צום הרמדאן (ע' 35 ש' 18).

לא למותר לציין, כי בעימות שנערך בין העד לנאשם בתאריך 10/8/12 בשעה 02:32, אמר העד בפני הנאשם כי הנאשם הביא לו את הברזלים שנראים כמו עגלות רכבת (ת/12).

עדויות של עבד אלטיף תאיה-

7. העד הנו בעל מגרש לברזל בקלנסואה. העד לא נכח במגרש ביום בו הובאו, לטענת אחיו מחמוד, הברזלים, ע"י הנאשם, וזאת בשל צום הרמדאן (ע' 40 ש' 22). בהמשך לזאת, עדות העד בעניין מעשי

הנאשם בתאריך 30/7/12, אינה אלא עדות שמיעה, המתייחסת לדברי האח מחמוד.

לדברי העד, בתאריך 9/8/12 הגיעו למגרש שלו שוטרים ואמרו לו שרוצים לחפש שוהים בלתי חוקיים. העד הסכים לסריקה ולא התנגד לכניסת השוטרים למקום (ע' 40 ש' 5-7). במהלך הסריקה של השוטרים הם מצאו ברזלים ושאלו את העד מי הביא לו את זה. העד השיב להם כי צריך לברר עם אחיו מחמוד. הוסיף העד ואמר, כי התקשר למחמוד ומחמוד אמר לו שיבדוק את זה ואז אמר לו שאריה הביא את זה (ע' 40 ש' 22). עוד מסר העד, כי הנאשם היה לקוח שלו הרבה פעמים, לעיתים הוא היה הולך לבית הנאשם ומעמיס ברזל למשאית ולפעמים הנאשם היה מביא אליו ברזל בטנדר (ע' 40 ש' 29-31).

בחקירתו הנגדית מסר העד, כי לפני הגעת השוטרים למגרש, לא ידע על הברזלים, לא שם לב אליהם ולא היה ער להם, בגלל שלא עבד (ע' 43 ש' 23-26).

8. עדויות האחים תאיה מעוררות קשיים במספר מובנים, באופן המקשה על אימוץ גרסתו של מחמוד תאיה, כבסיס לקביעה לפיה הנאשם הוא שהביא את הפסלים למגרש. עיקרי הקשיים יודגמו להלן:

א. בעדותם בבית המשפט טענו מחמוד ועבד אלטיף תאיה כי הנאשם הביא להם את הפסלים בתאריך 30/7/12. הקבלה שהביאו למשטרה 3 ימים לאחר הסריקה, ת/17 ו-ת/18, אשר הוצאה, לטענתם, לטובת הנאשם, נושאת אף היא את התאריך 30/7/12. לא למותר להדגיש, כי בהתאם לגרסה זו, נקנו הפסלים מן הנאשם, ע"י האחים תאיה, 8 ימים טרם מועד גילויים במגרש ע"י המשטרה. בניגוד גמור לגרסה ברורה זו, מדוחות העיכוב ת/2 ו- ת/3, אשר על תוכם לא חלק מי מהצדדים במהלך ניהול התיק, עולה כי מחמוד ועבד תאיה מסרו לשוטרים בליל הגעתם למגרש, בתאריך 9/8/12, כי הפסלים נקנו על ידם באותו היום, קרי: ב - 9/8/12. ראו תגובת מחמוד תאיה בדוח ת/3: "זה לא גנוב קניתי את זה היום" ותגובת עבד בדוח ת/2: "זה קניתי היום ממישהו". אין מדובר בשוני מינורי וחסר חשיבות בין הגרסאות אלא בסתירה היורדת לשורשו של העניין. הגרסה שמסרו האחים תאיה לשוטרים בליל הגעתם למגרש אמורה לשקף, לכאורה, תגובה אוטנטית, אשר נמסרה בעת שזיכרון העדים היה טרי וממוקד. העדים לא אמרו לשוטר אוחיון כי קנו את הפסלים לפני מספר ימים אלא שהפסלים נקנו ביום הסריקה ממש. כיצד ניתן ליישב גרסה זו עם גרסת העדים, לפיה רכשו את הפסלים מן הנאשם 8 ימים קודם לכן? האם בעת שמסרו העדים את גרסתם לשוטר אוחיון "שכחו" כי הפסלים מצויים במגרש למעלה משבוע? במהלך עדותם של האחים תאיה, לא חקרו אותם באי כוח הצדדים על הסתירה האמורה ומשכך היא נותרה ללא הסבר כלשהו מטעמם של העדים. סתירה מהותית זו, בנוגע למועד רכישת הפסלים ע"י האחים תאיה, מקשה עד מאוד על קבלת גרסתם בבית המשפט.

ב. תהליך היזכרות העד מחמוד תאיה, בעובדה שהנאשם הוא שהביא לו את הפסלים, נותר עמום ולא הובהר כלל ועיקר במהלך עדותו של מחמוד, באופן המקשה על מתן אמון בגרסתו המפלילה של העד.

כך, מדו"ח הפעולה של נופר לוי (ת/26), עולה כי כאשר שאלו השוטרים לראשונה את עבד במגרש מאין הפסלים, הוא אמר שאינו יודע ולאחר מכן אמר שהביא אותם ממישהו מבורגתא.

מדוח הפעולה של שמריהו שילוח (9/ת), עולה כי עבד מסר תחילה לשוטרים שאינו זוכר מי הביא את הברזלים. רק לאחר שנודע לשוטרים כי נגנבו פסלים הדומים בתיאורם למה שנמצא במגרש, באופן שהפך את האחים תאיה לחשודים, ולאחר שהגיע מחמוד למקום, אמר עבד לשוטרים שמי שהביא את הפסלים הוא בחור בשם אריה מבורגתא, אותו הוא מכיר היטב ומוכן לקחת את השוטרים אליו.

עבד עצמו הבהיר בעדותו כי לא היה עד להבאת הפסלים ע"י הנאשם למגרש ואף טען, כזכור, כי לא שם לב לפסלים, עד להגעת השוטרים למקום.

לא ברור, אם כן, על בסיס מה מסר עבד לשוטרים כי אריה מבורגתא הביא למגרש את הפסלים וכיצד בדיוק נודע לו הדבר.

בעדותו טען עבד כי הוא התקשר למחמוד ומחמוד אמר לו שיבדוק את זה ואז אמר לו שאריה הביא את הברזלים (ע' 40 ש' 22). מחמוד לא הסביר איזו בדיקה ביצע, אם בכלל, בשעות הלילה, מחוץ למשרדי המגרש, שהובילה אותו להיזכר שאריה הביא לו את הברזלים. ככל שזכר את העסקה על בוריה - מדוע אמר לשוטר אוחיון שהקנייה של הברזלים בוצעה באותו היום תחת להסביר שבוצעה לפחות כשבוע קודם לכן? ככל שמחמוד צפה בסרטוני האבטחה כבר בליל הגעת השוטרים למגרש, דבר שלא עולה מן הדוחות, מדוע לא הראה לשוטרים מיד את הקטעים הנוגעים לעניין? תהיה נוספת הנה מדוע התלווה עבד אל השוטרים עד לבית הנאשם והצביע בביטחון על הנאשם, כמי שהביא לו את הפסלים (ראו 9/ת), למרות שהודה בעדותו כי לא נכח בזמן הבאת הברזלים למגרש ע"י הנאשם ואינו יכול להעיד על כך מידיעה אישית.

נתון נוסף, אותו יש ליטול בחשבון, בנוגע להליך אזכור שמו של הנאשם ע"י האחים תאיה בליל הסריקה, הנו העובדה כי בזמן שהיית השוטרים במגרש, הזעיק עבד את עורך דינו למתחם, חרף השעה המאוחרת (בסביבות 23:00) (26/ת).

המסקנה העולה מן המקובץ היא, שבתגובה ראשונה מסרו הן עבד והן מחמוד תאיה כי אינם יודעים מי הביא את הפסלים למגרש (ראו דוחות השוטרים ועדות עבד, לפיה מחמוד אמר לו שהוא צריך לבדוק את הדברים ולא נתן לו מיד את שמו של הנאשם). רק בתום תהליך, אשר נסיבותיו לא הובררו עד תום בפני בית המשפט, ואשר כלל את הפיכת האחים תאיה לחשודים והתייעצות שלהם עם עורך דינם, הועלה שמו של הנאשם והוצע להוביל את המשטרה לביתו.

ג. בהתאם לכלל דוחות ועדויות השוטרים, בסופו של תהליך, מסרו האחים תאיה לשוטרים כי מי שהביא להם את הפסלים זה "אריה" מבורגתא. במילים אחרות, האחים תאיה לא ידעו למסור לשוטרים את שמו המלא של הנאשם. בניגוד לזאת, כאשר התבקש מחמוד להסביר בעדותו את פשר הקבלה שהוציא, לכאורה בזמן אמת, לנאשם, על גביה מצוין שמו המלא, לרבות שם משפחה, טען מחמוד "הנאשם ידעתי איך קוראים לו כי הוא בא כמה פעמים...הנאשם מוכר בשמו המלא" (ע' 35 ש' 26-29). ככל שהנאשם כה מוכר לאחים תאיה בשמו המלא מדוע לא מסרו את שמו המלא לשוטרים בליל מציאת הפסלים?

ד. האחים תאיה מסרו בעדותם כי הם מכירים את הנאשם מזה כשנה והוא סיפק להם ברזל פעמים מספר. עוד טען עבד תאיה, כי כל אחד שנכנס אליהם מקבל חשבונית (ע' 41 ש' 9).

חרף זאת, העבירו האחים תאיה למשטרה רק חשבונית אחת הנוגעת לנאשם. ככל שהנאשם מכר לאחים תאיה ברזל פעמים רבות - מדוע לא אותרו על ידם חשבוניות נוספות? עוד אעיר בהקשר דנן, כי מעיון בכלל החשבוניות שהועברו ע"י האחים תאיה למשטרה (ת/18 א) עולה כי החשבונית שהונפקה, לכאורה, לנאשם, היא היחידה על גביה נרשמו הן שם פרטי והן שם משפחה, באופן המעורר תהייה בפני עצמו.

ה. עדותו של מחמוד תאיה בנוגע לנאשם איננה עדות אובייקטיבית ונטולת אינטרס. כפי שצוין קודם לכן, מחמוד ואחיו עבד עוכבו בליל הגעת המשטרה למגרש כחשודים בגניבה ובהחזקת רכוש חשוד כגנוב. ברי כי היה להם אינטרס לספק לשוטרים מענה לשאלה מי הביא להם את הפסלים ולא ניתן לשלול, בהקשר דנן, את טענת הנאשם, לפיה האחים תאיה בחרו לספק את שמו של הנאשם לשוטרים, בידעם כי הוא אדם מבוגר, אשר לא יעז לבוא עמם חשבון, נוכח הפללתו על ידם.

9. חקירת המשטרה הייתה דלה ביותר ולא היה בה כדי לשלול את גרסת הנאשם או כדי לספק את החיזוקים הדרושים לגרסתו המפלילה של מחמוד תאיה, כפי שיבואר מטה;

א. חרף הכחשתו העקבית של הנאשם את האשמה המיוחסת לו, לא נערכה כל בדיקה משטרתית באשר להיתכנות הפיזית של העברת הפסלים ע"י הנאשם למגרש הברזל, באמצעות הטנדר והעגלה, בתאריך ה- 30/7/12. כל אחד מן הפסלים מושא תיק זה שוקל בין 600-1000 קילו (ראו עדותה של גב' שחורי ע' 51 ש' 27 וכן עדותו של מחמוד תאיה ע' 36 ש' 31). מעדויות השוטרים ומעדויות של הגב' שחורי עולה, כי לא ניתן להרים את הפסלים באמצעים פשוטים ונדרש מנוף מתאים לשם כך (ראו למשל השורה האחרונה בדוח ת/9...). המשטרה לא בדקה האם הוזמן ע"י הנאשם מנוף, המסוגל להרים את הפסלים, בתאריך הנוגע לעניין, או האם קיים ברשותו של הנאשם מנוף כאמור. לא ניתן כל מענה בראיות התביעה לשאלה כיצד הרים לכאורה הנאשם את הפסלים הכבדים והעמיסם על רכבו. יתרה מכך, העגלה שחוברה לטנדר של הנאשם הייתה עגלה קטנה יחסית, בעלת שני גלגלים. לא הוצגו בפני כל נתונים באשר למשקל אותו ניתן להעמיס על טנדר ועל עגלה מן הסוג האמור. בשים לב למשקלם של הפסלים, היעדר ראיות בדבר יכולתו הפיזית של הנאשם לבצע את העבירה המיוחסת לו, פועל לחובת קבלת גרסת המאשימה.

ב. האחים תאיה מסרו בעדותם כי לא חשבו שהברזלים אותם הביא הנאשם הם פסלים, עבד תאיה מסר שכלל לא שם לב אליהם עד להגעת השוטרים למקום. בניגוד לזאת, מסרה הגב' שחורי בעדותה, כי שמעה דרך הרב"ש של בורגתא, טרם הגעת השוטרים למקום, שאדם בשם אפי, פסל חובב, היה במגרש של האחים תאיה והסוחר הראה לו את הפסלים ואמר שיש לו משהו שיעניין אותו (ע' 48 ש' 10-8; ע' 50 ש' 21). למרות שהגב' שחורי ספרה את הדברים כבר בחקירתה במשטרה, לא טרחה המשטרה לבדוק את הסיפור ולבחון את אמיתותו. ברי כי נוכח גרסת האחים תאיה, בחינת גרסתה של הגב' שחורי הייתה עשויה להשליך על מהימנותם של האחים תאיה.

ג. במגרשם של האחים תאיה קיימות מצלמות אבטחה. בחינה אובייקטיבית של מצלמות אלו, ע"י חוקרי המשטרה, עשויה הייתה לשפוך אור על כל האנשים שהגיעו למגרש ושהביאו ברזל בתאריך 30/7/12, לפניו ואחריו. תחת ביצוע בדיקה עצמאית ואובייקטיבית, הסתפקה המשטרה בקבלת דיסק מאת האחים תאיה, דיסק על גביו הועלו, בצורה סלקטיבית, בעיקר הקטעים בהם נראה הנאשם מגיע למתחם (ראו ת/6, ת/7 והמזכר ת/5). בהתחשב באיכות הצילומים, בהיות האחים תאיה בעלי אינטרס ובעובדה שמומחה המז"פ לא יכל לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת, כי הסרטונים שסופקו קושרים את הנאשם לביצוע העבירה המיוחסת לו, היה על המשטרה לבחון את מכלול הסרטים, על מנת לאשש או להפריך את הטענה שדווקא הנאשם הביא את הפסלים למגרש. צפייה בקטעים המעטים, שבחרו האחים תאיה להעביר למשטרה, איננה מוכיחה ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי הנאשם הביא את הפסלים למתחם ואיננה יכולה לשלול את האפשרות כי אנשים אחרים הגיעו למגרש במועדים הרלוונטיים, כשבאמתחתם הפסלים. מחדלה של המשטרה בעניין זה הנו מהותי וחשוב ובהצטרפו לקשיים האחרים שתוארו עד כה, יש בו כדי לפעול כנגד הרשעתו של הנאשם.

ד. הנאשם כפר בחקירתו בכך שהקבלה שהביאו האחים תאיה למשטרה הנה קבלה שנתנה לו במעמד מכירת הברזל וטען כי מעולם לא נפקה לו קבלה ע"י האחים תאיה (ראו ת/14 ש' 34). האחים תאיה, טענו, כזכור, כי תמיד ספקו קבלה/חשבונית לנאשם, ברם הציגו רק קבלה אחת. המשטרה לא טרחה לתפוס את ספרי החשבוניות של האחים תאיה, על מנת לבחון את גרסתם, אלא הסתפקה בחשבוניות של חודש וחצי, אותן בחרו האחים תאיה להביא לחוקר, כאשר אציין כי החשבוניות שהועברו למשטרה אינן כוללות את יום הגעת השוטרים למגרש (ראו ת/18 א.).

ה. המשטרה לא טרחה לחקור עדים נוספים אשר יכלו לשפוך אור על ההתרחשויות ביום מכירת הברזל ע"י הנאשם לאחים תאיה, כדוגמת: פועלים שנכחו במגרש בעת הגעת הנאשם עם הטנדר או הפועל של הנאשם, אשר סייע לו בהעמסת הטנדר בחצרו של הנאשם.

ו. חוות הדעת של מר נובוסלסקי, ממעבדת סימנים וחומרים, אשר בחנה, בין היתר, את צילומי מצלמות האבטחה מן המגרש של האחים תאיה, איננה קובעת כי הנאשם הוביל בתא המטען שלו את הפסלים מושא תיק זה. כל שנקבע הוא שאפשרי כי אחד הפריטים בתא המטען של הטנדר מהווה חלק מן הפסל המכונה "בטהובן" וכי לא ניתן לשלול את האפשרות שפריט אחר בתא המטען הוא חלק מן הפסל המכונה "טיל" (ת/22). אוסיף ואבהיר, כי צפיתי פעמים מספר בסרטוני האבטחה שספקו האחים תאיה, ולמרות שניתן לראות דמיון מסוים בין אחד הפריטים שבתא המטען לבין הפסל של בטהובן, לא מצאתי כי מידת הדמיון מספיקה על מנת להוות תמיכה ראייתית ממשית לעדותו של מחמוד תאיה.

ז. בהינתן גרסת הנאשם, לפיה מכר ברזל לאחים תאיה בתאריך ה - 30/7/12, אלא שהברזל לא

כלל את הפסלים, אין בקבלה שהוצגה ע"י האחים תאיה מהתאריך האמור, ואשר איננה כוללת את פרוט הברזל שנרכש, כדי לחזק את גרסתו של מחמוד תאיה. המשטרה לא בדקה מהו משקל הפסלים, כך שציון משקל הברזל בקבלה איננו מאשש את הטענה לפיה מכר הנאשם לאחים תאיה דווקא את הפסלים מושא כתב האישום, להבדיל מחלקי ברזל אחרים.

10. מבחנים של סבירות מעלים אף הם תהיות באשר לטענה לפיה היה זה הנאשם שהביא את הפסלים למגרש. בהתאם לסרטי מצלמות האבטחה, הגיע הנאשם ברכבו למגרש בתאריך ה - 30/7/12, בצהרי היום, כאשר הברזלים שעל רכבו אינם מוסתרים בצורה כלשהי. הנאשם הנו תושב בורגתא, המכיר היטב את הפסלים והמודע להיותם מפורסמים בקרב תושבי הישוב, בו הוא מתגורר. נסיעה בצהרי היום, בקרבת בורגתא, עם פסליו של טומרקין חשופים על הטנדר, ללא כל כיסוי, באופן שיכל לגרום לגילוי הגניבה בכל רגע ע"י מי מתושבי הישוב, איננה נראית סבירה ביותר. הנאשם לא טרח להסתתר או להגיע למגרש באישון לילה למשל, על מנת להקטין את הסבירות שיתפש, והתנהלותו זו אינה עולה, לכאורה, בקנה אחד, עם התנהגותו של מי שיודע בעליל כי הוא מוביל פסלים גנובים של טומרקין.

11. לא נעלמה מעיני העובדה שגרסת הנאשם איננה נקיה מספקות ומתהיות. כך, למשל, בחקירתו מסר הנאשם כי האחים תאיה רכשו ממנו ברזל "עשר פעמים" (ת/14 ש' 38), בעוד שבעדותו טען כי רכשו ממנו ברזל כמה פעמים באותו היום והכחיש שפגש אותם מספר פעמים במהלך השנה (ע' 60 ש' 11-3). הנאשם אף נמנע מלהביא עדים, אשר יכלו, לכאורה, לאשש את גרסתו, כגון: הפועל שעבד עמו ביום הנוגע לעניין. יחד עם זאת, עיקרי גרסתו המכחישה של הנאשם נמסרו על ידו בצורה עקבית למן תחילת החקירה, עת הגיעו אליו השוטרים באישון לילה. יתרה מכך, הנאשם, בניגוד לאחים תאיה, ויתר מפורשות על זכותו להיוועץ בעורך דין טרם החקירה (ראו ת/11 ש' 8), התנהגות שאיננה מצביעה, לכאורה, על תחושת אשם. התרשמתי, כי דברי הנאשם, לפיהם נטילת פסליו של טומרקין ומכירתם כברזל תמורת ₪ 600 מהווה עוול ופשע (ע' 64 ש' 24), היו כנים.

לא זו עם זו, הנטל להוכיח את האשמה המיוחסת לנאשם, מעבר לכל ספק סביר, מוטל על כתפי התביעה. בשים לב לראיות שהוצגו בפני בתיק דן ובהתחשב במחדלי החקירה, אשר מנעו מציאת עוגנים חיצוניים לגרסאות הצדדים, אין ביכולתי להעדיף את גרסתו של מחמוד תאיה על פני גרסתו המכחישה של הנאשם. ויודגש - אין בהכרעתי כדי לשלול אפשרות שהנאשם הביא את הפסלים למגרש של האחים תאיה. עם זאת, נוכח הקשיים שתוארו בנוגע לגרסתם של האחים תאיה ובהיעדר ראיה אובייקטיבית מחזקת לגרסתו של מחמוד, אין בעדותו של מחמוד תאיה, כפי שהיא, כדי לבסס את האמור בכתב האישום במידת הוודאות הנדרשת בפלילים.

12. טרם סיום יוער, כי מצאתי ממש אף בטענת ההגנה, לפיה לא היה בסיס ראיתי ומשפטי, לאבחנה שיצרה המשטרה, בין הנאשם לבין מחמוד תאיה, בכל הנוגע לעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב. מחמוד תאיה העיד כי סבר שהברזלים שהובאו למגרש הנם "עגלות של רכבת" (ע' 32 ש' 18-8) ואף הודה כי עד אותו היום לא קיבל מעולם "עגלות" מסוג זה (ע' 34 ש' 22). עגלות של רכבת אינן שייכות, ברמת העיקרון, לאנשים פרטיים, אלא מהוות רכוש של רכבת ישראל. הבאת חלקי רכבת למגרש ברזל ע"י אדם פרטי מעוררת חשד והנה יוצאת דופן. מר תאיה לא טרח לשאול את הנאשם כיצד הגיעו העגלות לרשותו ולא בדק האם הרכוש, הציבורי באופיו, הוחזק כדין ע"י הנאשם. בנסיבות אלו לא ברור מדוע לא טרחה המשטרה לחקור יותר לעומק את האחים תאיה ומדוע זנחה ללא בירור

רציני את החשד כי הוחזק על ידם רכוש החשוד כגנוב.

13. נוכח מסקנתי, לפיה לא הוכח במידת הודאות הדרושה, כי הנאשם הביא את הפסלים לאחים תאיה, אינני מוצאת מקום לדון לעומקן של טענות ההגנה בנוגע להתנהלות השוטרים, עובר לכניסתם למגרש של האחים תאיה. מעבר לצורך אבהיר בהקשר זה, כי לא מצאתי שנפל פגם בהתנהגות השוטרים, אשר נכנסו למגרש בהסכמת הבעלים, על מנת לאתר בו שוהים בלתי חוקיים, ולא על מנת לבצע חיפוש, כל זאת בהתאם לסמכותם לפי סעיף 13ה (2) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. יתרה מזאת, הפסלים כלל לא נתפשו כמוצג משטרי, אלא נותרו ברשות האחים תאיה ונמסרו על ידם מאוחר יותר, בהסכמתם, לבעלת הפסלים, הגב' שחורי (ראו עדותה של שחורי ע' 52 ש' 23). בנסיבות אלו, אינני סבורה כי יש בסיס לפסילת עדותו של מומחה המשטרה, מר נובוסלסקי, אשר הגיע למתחם בבורגתא ובדק שם את הפסלים, כשהם עומדים במקומם הטבעי, ואינם מהווים תפוחים משטריים כלל ועיקר.

14. נוכח כל האמור עד כה, מזוכה הנאשם, מחמת הספק, מן העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

העבירה של נהיגה ללא רישיון והעבירה של נהיגה בזמן פסילה-

15. הנאשם איננו חולק על כך שנהג ביום 30.7.12 באתר ברזלים בקלנסואה בטנדר מ.ר. 8127523 ועל כך שנהג בתאריך 21.8.12 ברכב מ.ר. 7108564, בדרכו לתחנת המשטרה. עם זאת, בסיכומי ההגנה נטען כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם נפסל מלנהוג וכן לא הוכחה מודעות הנאשם לכך שהנו נוהג בזמן פסילה.

העבירה של נהיגה ללא רישיון-

16. **סעיף 2 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961, קובע כדלקמן:**

"לא ינהג אדם רכב ולא ירשה לאחר לנהוג רכב שברשותו, אלא אם נרשם הרכב בהתאם להוראות פקודה זו ויש עליו רישיון רכב תקף שניתן לפי הפקודה; ובלבד שלא יהיה בעל רכב אחראי לפי סעיף זה על נהיגת רכבו על ידי אדם אחר, אם הוכיח שנקט כל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב".

17. המאשימה לא הביאה ראיה כלשהי המוכיחה כי בתאריכים הנטענים בכתב האישום טנדר מ.ר. 8127523 ו/או רכב מ.ר. 8127523 היו ללא רישיון רכב תקף. בהיעדר ראיה להוכחת היסוד העובדתי של העבירה, יש לזכות את הנאשם ממנה.

18. ויובהר - באמרת הנאשם מיום 24/10/12 (ת/14), אשר הוגשה ללא הסתייגויות בנוגע לתוכנה או לקבילותה, מסר הנאשם אמנם כי נהג בתאריך 30.7.12 ברכב מספר 8127523, כאשר הרכב האמור היה ללא רישיון רכב בתוקף ("טסט ידעתי שאין לו" ת/14 ש' 12).

דא עקא, העובדה שהנאשם אמר בהודאתו, כי היה מודע לכך שלאחד הרכבים לא היה טסט, איננה תחליף להוכחת היסוד העובדתי שבעבירה, כלומר להוכחת העובדה שלרכבים אכן לא היה רישיון בתוקף. היה על המאשימה להציג בהקשר זה תעודה מתאימה מאת משרד הרישוי.

יתרה מכך, בהתאם להלכה הפסוקה, אין מרשיעים נאשם על פי הודיה כעדות יחידה, אלא אם מצוי

בראיות "דבר מה נוסף", התומך באמיתותה. הנאשם הנו פגוע ראש, אשר הוכר כבעל נכות צמיתה של 79% ע"י המוסד לביטוח לאומי, החל מה - 1/1/09 (ראו נ/2). בנסיבות אלו, יש לנקוט משנה זהירות בהסתמכות על דברי הנאשם כבסיס יחיד להרשעה. בשים לב לעובדה, שהמאשימה לא הביאה כל ראיה נוספת, בנוגע להוכחת העבירה של נהיגה ללא רישיון רכב תקף, יש לומר כי לא הוכח "דבר מה נוסף" לתמיכה בהודיית הנאשם בנושא האמור. היעדר קיומו של "דבר מה נוסף" להודאת הנאשם מהווה טעם חלופי ומספק לזיכוי של הנאשם מן העבירה שבנדון.

העבירה של נהיגה בזמן פסילה-

19. בתאריך 21/8/12, נחקר הנאשם לראשונה באזהרה בחשד שנהג בזמן פסילה (ת/13).
הנאשם נשאל ממתי אין לו רישיון נהיגה והשיב "מאז התאונה בשנת 2007 ובשנת 2008 חידשו לי לחצי שנה עברתי בדיקות רפואיות ואני ממתין להזמנה לתיאוריה" (ת/13 ש' 9).
משנשאל הנאשם "אז אתה נוהג למרות שאתה פסול לנהיגה", השיב: "כן.."(ש' 12).
בסיום החקירה אמר הנאשם "לעניין הנהיגה אני מצטער.."(ת/13 ש' 27).
20. **במסגרת אמרת הנאשם ת/14**, נשאל הנאשם: "למה אתה בפסילה?" והשיב: "כי עברתי תאונת עבודה שכבתי שנה בשיקום בבית לוינסטיין ברעננה הייתה לי פגיעת ראש, נגמר לי תוקף הרישיון הלכתי למשרד הרישוי וקיבלתי רישיון זמני לחצי שנה, אמרו לי שאני צריך לעבור בדיקות רפואיות, עברתי בדיקות רפואיות ועכשיו אני ממתין לרישיון" (ש' 14-16).
עוד נשאל הנאשם: "ובתאריך 21.8.12 כאשר הגעת לחקירה נהגת ברכב של בת זוגתך למרות שאתה בפסילה?". הנאשם השיב: "כן, לא רציתי לאחר רציתי להגיע בזמן" (ש' 20).
21. **במהלך עדותו בבית המשפט**, אמר הנאשם כי היה מופתע לשמוע בחקירה שהוא נוהג בלי רישיון, משום שלא קיבל הודעה בעניין זה ממשרד הרישוי או מגורם אחר (ע' 58 ש' 8-27). הנאשם חזר וטען כי לא ידע שהוא פסול לנהיגה במועדים בהם נהג ברכבים (ע' 59 ש' 6, 10). בחקירתו הנגדית הבהיר הנאשם, כי תשובתו לשאלה מדוע הוא בפסילה נתנה לחוקר לאחר שהחוקר אמר לו שהוא נהג בפסילה: "הסברתי לו שאם אני בפסילה אז למה אני בפסילה" (ע' 59 ש' 27).
22. **מתעודת עובד הציבור** של ראש ענף נהיגה, מתאריך 30/7/12 (ת/24), עולים לכאורה הנתונים הבאים: רישיון הנהיגה של הנאשם נשלל בתאריך 6/9/10, בהחלטת בית משפט, למשך חודש; הרישיון נשלל בתאריך 18/11/09, ע"י משרד הרישוי למשך 3 חודשים; הרישיון נשלל בתאריך 9/3/11, בהחלטת בית משפט, למשך 3 חודשים. אין נתונים בדבר הפקדת הרישיון.
עוד מופיע, כי לנאשם היה רישיון זמני בתוקף מתאריך 7/11/07 ועד לתאריך 6/5/08.
המסקנה המתבקשת הנה כי התעודה ת/24 איננה מצביעה באופן ברור על כך שבתאריכים 21.8.12 ו- 30.7.12 היה הנאשם פסול לנהיגה.

23. **סעיף 67 לפקודת התעבורה** קובע כדלקמן:

"מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברשיון שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו, או מי שנוהג בניגוד לתנאים שנוספו ברשיונו כל עוד הם בתקפם, או מי שהודע לו כי נפסל מהחזיק ברשיון רכב וכל עוד הפסילה בתקפה הוא משתמש באותו רכב או מרשה להשתמש בו, או מי שנהג או הרשה לאחר לנהוג ברכב בניגוד להודעת איסור שימוש או צו איסור שימוש, דינו - מאסר שלוש שנים או קנס מאה אלף לירות, או שני הענשים כאחד".

24. מהוראת סעיף 67 לפקודה עולה, כי על מנת שיורשע אדם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, שומה על התביעה להוכיח, מעל לכל ספק סביר, קיומה של פסילה בתוקף, קרי: קיומה של הוראה חוקית, שיפוטית או מנהלית, המורה על פסילת רישיונו של הנאשם, עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום. מעבר לזאת, על המאשימה להוכיח כי הנאשם היה מודע לקיומה של פסילה בתוקף.

25. המאשימה לא הביאה כל ראיה בנוגע למקור פסילת הרישיון, הנטענת בכתב האישום, ואף לא הבהירה בסיכומיה האם עסקין בפסילה מנהלית או בפסילה שיפוטית. לא הוגשו לעין בית המשפט החלטת פסילה שיפוטית או החלטת פסילה מנהלית, בנוגע לרישיון הנהיגה של הנאשם. לא ברור כלל ועיקר, מתי נתנו הוראות הפסילה הנוגעות לעניין, ככל שנתנו, והאם הוראות אלו חלו בתאריכים 30.7.12 ו-21.8.12. לא זו עם זו, המאשימה לא הביאה בדל ראיה, לפיה הוראת הפסילה, ככל שהייתה קיימת במועדים הרלבנטיים, הודעה לנאשם, כנדרש בהתאם לחוק ולתקנות. בנסיבות אלו, אין ניתן לומר כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה, להוכיח את היסוד העובדתי שבעבירה.

26. לא נעלמו מעיני דברי הנאשם בחקירתו, כמתואר לעיל. יחד עם זאת, אף אם יש בהם כדי להצביע, לכאורה, על מודעות הנאשם לקיומה של בעיה בנוגע לרישיונו, נוכח תאונת העבודה שעבר, אין בהם כדי להוות תחליף להוכחה פוזיטיבית של קיום הוראה חוקית, בדבר פסילת הרישיון, במועדים הנוגעים לעניין. יתרה מכך, כפי שציינתי קודם לכן, הנאשם הוכר כנכה לאחר פגיעת ראש שעבר. נוכח נתוני הרפואיים של הנאשם דנן, יש להתייחס בזירות רבה לתשובותיו, הן בחקירתו והן במהלך עדותו בבית המשפט, ולא התרשמתי כי הנאשם ער לדקויות ההבדלים במונחים המשפטיים. לא שוכנעתי כי הנאשם הבין מהות האבחנה בין הצורך שלו לעבור בדיקות רפואיות ולחדש את רישיונו לבין הטענה כי רישיונו נפסל בהחלטה חוקית כלשהי. הנאשם מעולם לא הודה ולא סיפר כי הודע לו בצורה מסודרת אודות פסילתו לנהיגה, על ידי גורם מוסמך, אלא ההפך מכך. הנאשם לא ידע לספק מידע האם מדובר בפסילה שיפוטית או בפסילה מנהלית ולא ידע לומר מהי תקופת הפסילה או מתי נתנה הוראת הפסילה. התוצאה היא שאין בהודיית הנאשם בהקשר זה כדי להוות בסיס ראייתי מספק להוכחת היסוד העובדתי שבעבירה.

לחלופין אציין, כי לא מצאתי שיש בתעודת עובד הציבור ת/24 כדי להוות "דבר מה נוסף" להודאת הנאשם בנהיגה בזמן פסילה. תוכן התעודה איננו מוכיח בצורה ברורה כי בתאריכים 21.8.12 ו-30.7.12 היה הנאשם פסול לנהיגה והמאשימה לא טרחה, כאמור, להביא בעניין זה כל ראיה אחרת.

27. נוכח האמור עד כה, אני קובעת שלא הוכח בפניי, במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי עובר למועדים המתוארים בכתב האישום, היו רכביו של הנאשם נטולי רישיון רכב בתוקף ולא הוכח בפניי כי עמדה כנגד הנאשם הוראה חוקית, המורה על פסילת רישיון הנהיגה שלו. בהמשך לזאת, מזוכה הנאשם, מחמת הספק, מן העבירה של נהיגה בזמן פסילה ומן העבירה של נהיגת רכב ללא רישיון.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתנה והודעה היום כ"ה שבט תשע"ו, 04/02/2016 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

הוקלדעלידיגליוקסלר